

[Finansministeren.]

visionsforslag, som man havde paaregnet skulde fremkomme i indeværende Rigsdags-samling.

Det er saadan, at paa den ene Side siger man i den konservative Betænkning, at man vel er villig til, at der skulde kunne afkræves Skatteyderne Oplysninger, som kunde bruges ved en Paaligning efter Regler af den Art, som her er foreslaaet, men samtidig siger man, at man for Tiden ikke vil kunne deltage i en Lovgivning af en saadan principiel Karakter. Hvad man af Hensyn til de Konservative skulde spørge Skattekommissionen om, naar man allerede nu fra konservativ Side slaar fast, at man ikke vil deltage i principielle Ændringer af denne Karakter — det forstaar jeg ikke. Men i øvrigt er Forholdet naturligvis det, at er der noget, Skatteyderne maa være klar over, er det i hvert Fald, hvad de skal opgive som Indkomst, naar de affatter deres Selvangivelse. Man kan diskutere, i hvilket Omfang man under givne Forhold kan give en Skatteregel tilbagevirkende Kraft, men man kan ikke diskutere, at paa det Tids-punkt, da Skatteyderen skal affatte sin Selvangivelse, maa han vide, hvordan han skal gøre sin skattepligtige Indkomst og Formue op. Og naturligvis maa det samme gælde, naar man ude i Sognene og Kommunerne begynder at foretage Skatteansættelserne, saa maa det Grundlag, paa hvilket Skatteansættelserne skal foretages, være i Orden, og det er jo ikke noget, man saadan kan klare fra den ene Dag til den anden, der maa en vis Forberedelse til. Men jeg forstaar det ogsaa kun paa den Maade, at man har skudt Skattekommissionen frem foran sig her for at blive fri for at tage Stilling til de enkelte Realiteter.

Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby søgte at føre et stærkt Forsvar for, at der ikke burde betales nogen Skat af Goodwill, i alt Fald visse Arter af Goodwill. Jeg blev ikke klar over, hvorvidt det ærede Medlem sigtede til enhver Form for Goodwill, men det ærede Medlem nævnte visse Former for Rettigheder og Vederlag herfor, som det ærede Medlem mente der ikke burde betales Skat af. Det ærede Medlem sagde: Vi er dog kommet dertil i dette Land, at der er visse andre Rettigheder, der er lige saa gode og bør beskyttes lige saa stærkt som de gammeldags Ejendomsrettigheder. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at disse Rettigheder kan anses for at være lige saa velerhvervede og lige saa gode i Almindelighed som de egentlige Ejendomsrettigheder, men skattemæssigt er de nu af en

ganske anden Karakter. Det tilkendegives bl a. ganske klart derved, at de ikke er formueskattepligtige.

Hvis en Mand ejer en fast Ejendom, er han pligtig at betale Skat af den. Hvis en Mand har en Lejekontrakt, der giver ham Ret til at bruge et vist Lokale en vis Tid, saa er han ikke skattepligtig af denne Lejeret. Hvis en Skatteyder har en Forpagtningskontrakt, er han ikke skattepligtig af denne. Hvis en Skatteyder køber en Forretning og betaler 50 000 Kr. for den, opfører han ikke Aaret efter sin Formue ud over de reelle Værdier, der er i Forretningen. I rent Afstaaelsesvederlag er betalt 50 000 Kr.; nu opfører han ikke i Formuen 50 000 Kr. som Ejendomsret til sin Forretning; den repræsenterer ikke nogen skattepligtig Formue som saadan, Forretningen er kun skattepligtig med de Aktiver — Varelager, Inventar o. s. v. —, der findes i den, saa der er en meget stor Væsenforskel, skattemæssigt set, mellem disse Ting. Disse erhvervede Rettigheder, som det ærede Medlem taler om, er Rettigheder, som giver Adgang til en vis Indtægt i en vis Periode, saa længe det Kontraktforhold, eller hvad der nu er Tale om, bestaar. Men alt, hvad der kommer ud af denne Rettighed, bliver, hvis Forholdet forløber normalt, skattepligtig Indkomst. Hvad en Forretningsmand opnaar ved i en given Periode at drive Forretning paa et bestemt Sted, er han skattepligtig af, og naar Lejekontrakten udløber paa ganske regulær og normal Maade, saaledes at der ikke bliver Tale om Erstatning eller andet, saa er den Ret forsvundet, og saa har han svaret Indkomstskat af, hvad der kom ud af denne Ret. Hvis der nu sker det, at denne Rettighed afhændes, inden Forholdet er løbet ud, og der betales et Vederlag derfor, betyder dette, at den paagældende næringsdrivende anticiperer en Indkomst i den efterfølgende Tid fra denne Forretning; han faar for at afstaa sin Ret til at oppebære en Indtægt i den Periode, han har Kontrakt for, et Vederlag, medens omvendt den, der fortsætter i Rettigheden, maa betale en Del af Fortjenesten af denne Virksomhed i den efterfølgende Tid.

Spørgsmaalet er da dette: Skal den, der udnytter Indtægtsretten ud over den Periode, hvor han sidder paa Stedet, skattefrit gaa med denne Indtægt, eller skal den, der overtager Rettigheden, have Lov til at trække fra i sin Indtægt, hvad han har betalt for at oppebære denne Indtægt? Der er jo ikke her, i alt Fald for Goodwill i Almindelighed, Spørgsmaal om at inddrage